



Arrest

**nr. 87 550 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 december 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 10 januari 2012 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nummer 80 516 van 27 april 2012 eveneens beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 4 juni 2012.

1.3. Op 8 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten H. M. (...)

geboren te Kabul, op (in) 24.12.1986

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04/06/2012(2)

Overwegende dat betrokkene op 27/12/2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 27/04/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 04/06/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een verklaring van zijn werkgever, een certificaat van opleiding en een brief van de politie met vertaling voorlegt alsook de enveloppe waarin deze documenten zouden opgestuurd zijn. Overwegende dat uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) duidelijk blijkt dat betrokkene deze documenten reeds voorgelegd heeft tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag. Overwegende dat deze documenten dan ook niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden. Overwegende dat de enveloppe met postdatum 03/04/2012 enkel is wat ze is, nl een enveloppe. Overwegende dat betrokkene op geen enkele manier kan aantonen welke documenten er in de enveloppe zaten. Overwegende dat zelfs indien de voorgelegde documenten daadwerkelijk in de enveloppe zaten ze dan nog niet als nieuw element kunnen beschouwd worden daar betrokkene deze documenten reeds eerder voorgelegd heeft. Overwegende dat betrokkene verder nog een kleurenkopie van een dreigbrief voorlegt. Overwegende dat het hier enkel om een kopie gaat die geen enkele bewijswaarde heeft. Overwegende dat betrokkene verder nog zijn werkbadge voorlegt. Overwegende dat betrokkene aan de hand van een werkbadge zijn problemen die hij zou gehad hebben in zijn land van herkomst niet kan aantonen. Overwegende dat de RVV in haar arrest dd 27/04/2012 stelde dat zij geen geloof hecht aan het asielrelaas van betrokkene. Overwegende dat een werkbadge niet van die aard is dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen aangaande "de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing" het volgende:

"Overeenkomstig de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient de verzoekende partij een ernstig middel tot nietigverklaring aan te tonen, alsmede een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ingeval van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten administratieve beslissing (art. 39/82 §2 van de wet dd. 15.12.1980).

Verzoekende partij toont niet aan op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

Door verzoeker wordt zelfs niet eens aangeduid welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel hij zou kunnen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing. Verzoeker blijft dienaangaande volkomen in gebreke.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

Om die redenen is de vordering tot schorsing niet ontvankelijk."

2.2. De Raad merkt dienaangaande op dat het beroep dat door de verzoekende partij werd ingesteld *“een beroep tot nietigverklaring”* betreft, waarin geen gewag gemaakt wordt van een vordering tot schorsing. Verwerende partij kan derhalve niet dienstig de onontvankelijkheid van een vordering tot schorsing opwerpen.

De opgeworpen exceptie mist feitelijke grondslag en dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“In de bestreden beslissing weigert men rekening te houden met de aangebrachte verklaring van de werkgever van verzoeker, zijn certificaat van opleiding en een brief van de politie.

Als men al meent dat deze documenten reeds tijdens de vorige asielprocedure voorgelegd werden dan diende men tenminste de nieuw bijgebrachte dreigbrief te onderzoeken.

Verweerster stelt enkel dat het een kopie betreft en daarom geen bewijswaarde heeft.

Wie zegt dat het een kopie is? Waarop baseert verweerster zich?

Als het al een kopie zou zijn wat geenszins is bewezen : mag verzoeker zich niet beroepen op een kopie ??

Verweerster had de brief moeten laten vertalen en naar inhoud onderzoeken:

-van wie gaan de bedreigingen uit ?

-tegen wie zijn ze gericht ?

-geloofwaardigheid van de brief ?

-past de dreigbrief in het asielrelaas van verzoeker ?

Verzoekster verzoekt de Raad dan ook om de dreigbrief te onderzoeken in het licht van een (belangrijk) nieuw element in zijn asielprocedure.

Het materiele motiveringsbeginsel is geschonden.”

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel roept verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers concrete kritiek komt er in wezen op neer dat wel rekening diende te worden gehouden met de door hem nieuw bij gebrachte dreigbrief. Verzoeker houdt voor dat niet wordt bewezen dat deze dreigbrief in kopij werd voorgelegd en stelt dat er ook geen bezwaar tegen bestaat dat een kopie wordt voorgelegd. Verzoeker vraagt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de brief zou onderzoeken.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

*Verzoeker stelt dat het hem niet duidelijk zou zijn op basis waarvan kon worden vastgesteld dat het document een kopij betreft. De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde niet meer heeft gedaan dan de documenten te beoordelen die hem werden voorgelegd door verzoeker naar aanleiding van zijn verhoor. Tijdens zijn verhoor bevestigde verzoeker uitdrukkelijk dat het stuk dat hij voorlegde *“een kleurenkopij van de dreigbrief die naar mijn werk werd gestuurd”* betrof. Verzoeker ondertekende het verslag van dit verhoor voor akkoord. Verzoeker kan derhalve niet ernstig betwisten dat het voorgelegde stuk een kopij betrof.*

Verzoeker houdt verder voor, op geheel tegenstrijdige wijze, dat er nergens wordt bepaald dat hij zich niet mag beroepen op een kopij. De verwerende partij merkt op dat art. 51/8 Vreemdelingenwet voorziet

dat door de vreemdeling ernstige aanwijzingen dienen te worden aangebracht van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in art. 48/4 Vreemdelingenwet. Het spreekt voor zich dat verzoeker dergelijke ernstige aanwijzingen niet aannemelijk maakt door een kopij voor te leggen, te weten een stuk waarvan de echtheid op geen enkele wijze kan worden nagegaan, nu dit ook het resultaat zou kunnen zijn van een eigen knip- en plakwerk.

Zie ook:

“De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker kopies heeft overgemaakt van arrestatiebevelen vindt steun in het administratief dossier, Verzoeker betwist ook niet dat hij enkel kopies heeft overgemaakt. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat een kopie niet toelaat de echtheid ervan te controleren, niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de kopies van de twee arrestatiebevelen als nieuwe gegevens in de zin van het door verzoeker geschonden geachte wetsartikel dienen te worden beschouwd.” (RVV nr. 27.385 van 14 mei 2009)

Verzoeker gaat ook niet in op de andere motieven van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding met betrekking tot de andere voorgelegde stukken, en slaagt er derhalve niet in deze te weerleggen.

Waar verzoeker voorhoudt dat het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de door hem voorgelegde dreigbrief te onderzoeken, gaat verzoeker eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu laat de verwerende partij gelden dat verzoeker op geen enkele manier heeft aangetoond dat de door hem voorgelegde documenten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen, minstens zijn de voorgelegde stukken niet bewijskrachtig, zodat zij geen gegronde vrees kunnen doen aannemen.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- nieuwe gegevens aan te brengen
- dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,
- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar do or verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers eerste middel niet kan worden aangenomen.”

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

3.5. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Waar verzoeker vooreerst stelt dat men in de bestreden beslissing weigert rekening te houden met de aangebrachte verklaring van zijn werkgever, zijn certificaat van opleiding en een brief van de politie, merkt de Raad op dat dit argument feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat aangaande deze documenten gemotiveerd wordt als volgt: *“Overwegende dat uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) duidelijk blijkt dat betrokkene deze documenten reeds voorgelegd heeft tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag. Overwegende dat deze documenten dan ook niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden.”* Verzoeker betwist deze overweging niet op inhoudelijk vlak en deze blijft derhalve overeind staan.

3.7. Met betrekking tot de bijgebrachte dreigbrief werpt verzoeker in eerste instantie de vraag op *“Wie zegt dat het een kopie is? Waarop baseert verweerster zich?”*. De Raad kan in deze volstaan met een verwijzing naar de verklaringen die verzoeker zelf heeft afgelegd tijdens zijn asielinterview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 juni 2012. Uit dit verslag blijkt dat verzoeker bij het opsommen van de verschillende documenten die hij bijbracht, aangaande de dreigbrief verklaarde *“Een kleurenkopie van de dreigbrief die naar mijn werk werd gestuurd. Het origineel is mogelijk nog bij het bedrijf.”* Verzoeker heeft aldus duidelijk te kennen gegeven dat hij niet over het originele document beschikt en heeft deze verklaring ondertekend. De betrokken motivering van de bestreden beslissing vindt derhalve steun in het administratief dossier.

3.8. Waar verzoeker zich vervolgens aangaande de dreigbrief afvraagt of hij zich niet mag beroepen op een kopie, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat *“die geen enkele bewijswaarde heeft”*. Verzoeker brengt tegen deze beoordeling niets in. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris in casu dat een kopie van een dreigbrief geen bewijswaarde heeft, kan alleszins niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Immers kan de authenticiteit van een dergelijk document niet op een adequate manier worden nagegaan aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

3.9. Waar verzoeker betoogt dat verwerende partij de dreigbrief brief had moeten laten vertalen en de inhoud had moeten onderzoeken, wijst de Raad verzoeker erop dat artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Evenwel sluit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel

risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200(c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een "ernstige aanwijzing", hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Derhalve kon de gemachtigde van de staatssecretaris in het licht van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet volstaan met de vaststelling dat de door verzoeker voorgelegde dreigbrief een kopie betreft en derhalve geen bewijswaarde heeft.

Het eerste middel is ongegrond.

3.10. Verzoeker beroept zich in zijn tweede middel op de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dienaangaande als volgt:

"Verweerster stelt omtrent de bijgebrachte dreigbrief:

"Overwegende het hier enkel gaat om een kopie die geen enkele bewijswaarde heeft "

Dat verzoeker het hiermee moet doen .

Dat zulks onredelijk is en verweerster de dreigbrief naar haar inhoud diende te onderzoeken.

Dat dit het kemelement was waarom verzoeker een nieuwe asielaanvraag indiende.

Dat het al te gemakkelijk om op die manier het nieuwe element aan de kant te schuiven.

Dat het redelijkheidsbeginsel hiermee duidelijk geschonden is."

3.11. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt. "

(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde onredelijk zou zijn opgetreden, doordat het door hem in kopij voorgelegde stuk op een 'gemakkelijke' wijze aan de kant zou zijn geschoven.

Het enkele feit dat de inhoud van dit stuk door de gemachtigde niet werd onderzocht, maakt niet dat de gemachtigde onredelijk zou hebben gehandeld.

Immers motiveerde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht dat deze kopij geen bewijswaarde heeft en derhalve niet kan leiden tot het aannemen van een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Zie ook:

Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat een kopie niet toelaat de echtheid ervan te controleren, niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, m\ 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker gaat hier met zijn betoog volledige aan voorbij.

Voor zover als nodig verwijst de verwerende partij hierbij ook uitdrukkelijk naar haar repliek op het eerste middel.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers tweede middel niet ernstig is."

3.12. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.13 Verzoeker toont aan niet opgezet te zijn met de motivering in de bestreden beslissing dat de dreigbrief niet weerhouden wordt omdat het een kopie betreft, maar hiermee wordt geen schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA